

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ

ПОГЛЕД НА ЛУКУ

ПОГЛЕД НА ЛУКУ

Рођен си у себи без преграда
Зато напиши песму без зидова
без подова без таванице
да буде као ти на свом месту
Да има само један велики прозор
који гледа на луку и безбројна једра
На лаке лађе и тешке амфоре
пуне вина и етра
И да
напиши да једина преграда буде
линија хоризонта
модра од мора и неба
од овог и оног света

МОЈА ПОЕЗИЈА

Наизгледа мирна као мрамор
хладна као сена
а уистину личи
на пипави ход скалом
по кратком таласу радија
Негде се зачује Лисабон
нешто промрмља Братислава
па замуца Букурешт
Остало је само нервозни шум
кркљанац фреквенција
јагма за једном
сувислом артикулацијом
Такве су јој речи
Између њих ћути песма
као жена коју ниси
разбудио додирима
као закопани свитак
као непристрасни
хладни пергамент

ЛАВИРИНТ

Лавиринт није просто
Под конач ошишана живица
Није ни заглушујућа какофонија углова
Који се сударају уз прасак
Као кугле на билијарском столу
И чије је заморно
Исходиште обична стварност
Он је као хармонска анализа осмеха
Који ти нагло одузме спокој
Па седиш тако
С Аријадниним клупчетом у цепу
И волујском главом на видику
Без моћи да икада више
Живиш негде изван ходника

ВРЕЛО ПОДНЕ У ПОМПЕЈИ

Ушао је у њу жестоко
као на коњу
Срси трнци и зној
зеленкаст пламен љубави
као кад гори сирово дрво
После су лежали загрљени
Она му је говорила о лепој жени
с којом се синоћ купала у термама
а он њој о чаролијама
градског позоришта
И покрили су се магмом
да им не буде хладно
док их једног дана
не ископају археолози
У подне је пала ноћ
а увече је по пепелу
пала киша